

Arrest

nr. 148 632 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 1 juni 2012 een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 22 januari 2013 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.06.2012 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in het land van herkomst kunnen indienen aangezien hun oudste zoon, [...], school loopt in België. Betrokkenen halen aan dat zij het lopende schooljaar van hun kind dienen te onderbreken indien zij de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post in hun land van herkomst moeten indienen. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het argument dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Ghana het kind schade zou berokkenen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid gezien betrokkenen dit niet aantonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen verder aan dat het voor hen moeilijk zou zijn indien zij alsnog verplicht zouden worden naar hun land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen. Betrokkenen leggen hiervoor echter geen bewijzen neer. Het is aan betrokkenen hun beweringen te bewijzen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Ook het argument dat een terugkeer betrokkenen een onoverkomelijk nadeel zou opleveren, wordt niet gestaafd met bewijsstukken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat betrokkenen bij een terugkeer hun hebben en houden zouden moeten achterlaten, dat zij hun bindingen met België zouden moeten doorknippen, dat zij hun integratie zouden verliezen en dat een terugkeer een onevenredigheid zou betekenen tussen de belangen van betrokkenen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds; betrokkenen tonen niet aan dat dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor de betrokkenen de aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst.

Wat betreft het argument dat zij scrupuleus de Belgische wettelijke normen respecteerden; hierbij dient opgemerkt te worden dat het huwelijk van [...] met mevrouw [...] vernietigd werd wegens schijnhuwelijk op 22.12.2009 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, bevestigd op 26.01.2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen. Gezien [...] en zijn gezin door dit huwelijk verblijfsrecht hadden bekomen, werd hun verblijf ingetrokken op 17.03.2011 (betekend op 23.03.2011). Ook blijkt uit het administratief dossier dat mevrouw [...] reeds een relatie had met [...] voor zijn huwelijk met de Belgische onderdane. Kort na zijn scheiding met mevrouw [...] is [...] gehuwd met mevrouw [...]. Hieruit blijkt dat de affectieve band tussen mevrouw [...] en [...] niet verbroken was door zijn huwelijk met de Belgische onderdane. Hieruit blijkt dat dus niet enkel [...] gefraudeerd had door een schijnhuwelijk aan te gaan om een verblijfsrecht te bekomen. Mevrouw [...] heeft immers toegestemd met en actief meegewerkt aan een carrouselconstructie om, in functie van [...], een verblijfsrecht te bekomen in België. Betrokkenen hebben bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van

het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

De overige elementen (betrokkenen vermelden dat zij volledig geïntegreerd zijn; [...] zou steeds hard gewerkt hebben om in het levensonderhoud van zijn gezien te voorzien; betrokkenen halen aan dat zij steeds trachtten de Belgische gewoonten eigen te maken; betrokkenen halen aan dat zij Nederlands leerden; betrokkenen leggen loonfiches en aanslagbiljetten voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende' zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerder duidelijk heeft aangegeven op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd. De beslissing vermeldt duidelijk dat zij is genomen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de beslissing blijkt ook duidelijk waarom de door verzoekers aangehaalde elementen voor regularisatie geen buitengewone omstandigheid vormen waardoor zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Verzoekers tonen geen schending van de formele motiveringsplicht aan, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht moet hier worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat verweerder rekening heeft gehouden met alle door verzoekers aangebrachte elementen en dat hij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn.

De Raad wijst erop dat de stelling van verweerder dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat het tweede onderdeel betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsmaatregel bevat, zodat er niet uit volgt dat het op het ogenblik van de bestreden beslissing lopende schooljaar, zijnde 2012-2013, niet kon worden afgewerkt. Een eventuele onderbreking van het schooljaar is niet het gevolg van de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing. Bovendien betwisten verzoekers niet de in de bestreden beslissing gegeven motivering dat niet is aangetoond dat geen adequate scholing in het land van herkomst kan worden bekomen.

Verzoekers tonen bijgevolg geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT